

Dues tendències divideixen la 'tribu' més radical

'Skins' catalans: ¿'Reds' o 'Heads'?

Dins el ventall de 'tribus urbanes', n'hi ha una que, per la seva estètica i violència, sobresurt de la resta i estén la seva imatge a bona part dels joves; són els *skins* o capsrapats.

Dins de tota comunitat urbana sorgeix sovint un seguit de joves marginals que, organitzats i agrupats, rebutgen la societat i són definits com "a tribus urbanes". Sota una pretesa ideologia o doctrina, adopten una sèrie d'actituds i una estètica que els diferencia dels restants grups i del conjunt de la població.

La mort fa poques setmanes d'un jove *skin* del RCD Espanyol a mans d'un grup de boixos nois del Barça, entre els quals també hi havia capsrapats, ha provocat la por i l'interès de la societat catalana per saber qui i com són aquests joves.

Els *skins* van nàixer a Gran Bretan-

ya al voltant dels anys setanta. Sorgiren als barris baixos i perifèrics de Londres com a reacció i rebuig de la joventut blanca a un futur que preveien difícil i fosc.

Als anys vuitanta la ideologia nacional socialista entrà al moviment *skin* i ho va fer sota el discurs de culpabilitzar els negres i altres minories ètniques de les desgràcies del país.

Tots aquests canvis anaren configurant una imatge que actualment és vista com a violenta, dura i racial. Els capsrapats per no ser estirats dels cabells, les caçadores Harrington, Bombers o Baylor sense coll pel mateix motiu, les botes d'estil militar Dr.Martin's o Rangers per, si s'escau, pegar més fort. Els

texans arrapats, bufandes, gorres o *polos* de tipus "Fred Perry", acaben vestint aquesta estètica que vol imposar respecte. Aquesta simbologia es complementa amb un seguit de distintius que els diferencien ideològicament. Tanmateix en determinats moments recorren a una sèrie d'estris (punys americans, bats de beisbol, navalles o esprais d'autodefensa) per a les baralles o enfrontaments diversos.

A Catalunya, dins el moviment *skin*, podem diferenciar dos pols oposats: els autoproclamats espanyols, que actuen de forces d'ordre dels partits d'ultradreta, i els catalans. En el grup dels catalans, hi ha dos sectors que, malgrat presentar una estètica i apa-

No tots els capsrapats responen a una mateixa línia ideològica.

rença semblant o igual, ideològicament comparteixen pocs aspectes. Són els *skinheads* i els *redskins*.

En aquest reportatge deixem de banda els de tendència espanyolista (potser els més coneguts) i ens centrem en els pròpiament catalans.

ASPIRACIONS

Els *redskins* creuen en un model d'estat català, lliure i comunista. Diuen que ho tenen força clar i associen l'independentisme al comunisme. Es solidaritzen amb les altres nacions sense estat i rebutgen tot el que sigui o suposi capitalisme i imperialisme, tant americà com espanyol. Per la seva banda, els *skinheads*, encara que coincideixen amb el desig d'independència nacional, s'autodefineixen racistres a ultrança i antidemòcrates: "En el moment en què no puc admetre les idees contràries a les meves", ens diu un conegut *skinhead*. No accepten capitalisme ni comunisme, propugnen una Catalunya sobirana i blanca i troben estrany i incoherent que els *redskins* essent comunistes, es declarin nacionalistes.

Asseguts a la Plaça del Sol de Gràcia (Barcelona), un dels *redskins*, amb una xapa d'una falç i un martell al pit, ens explica segur d'ell mateix: "La ideologia si es té clara no canvia, en tot cas evoluciona". El *skinhead* comparteix aquesta idea "pots anar ampliant les idees, però sense canvis radicals, com els que abans duïen un estel i ara duen una esvàstica".

Discutint sobre la simbologia, els *redskins* o *reds*, ens comenten les seves diferències amb els *skinheads* o *heads* catalans. Així mateix, són molts crítics amb els mitjans de comunicació i fan referència al fet que se'ls vol barrejar amb els *heads* en qüestions com el rebuig a altres tribus urbanes: *Punks*, *hippies*, *heavys*,... quan és totalment el contrari, les accepten tranquil·lament.

Des del bar que sovint freqüenta l'*skinhead*, que sembla que té les idees més clares, es mostra oposat als *reds*. Es declara combatiu, i ens diu, mentre ens mira fixament: "No crec que hi hagi lloc per a totes les ideologies".

Les meves idees són les correctes perquè les he raonat i no n'admeto d'altres; n'estic orgullós, encara que això sigui ser antidemòcrata, feixista i tot el que vulguis". No accepten l'actitud tolerànt dels *reds*. "Això no serveix". També justifiquen la seva lluita amb

l'argument que discutint no s'arriba enlloc. "Amb un feixista espanyol mai arribaràs enlloc ja que no sortirà mai del raonament que Catalunya és Espanya, i que el català és un dialecte i no el convenceràs mai que Catalunya és una individualitat", ens puntualitza el *head*. Aquesta idea la comparteixen tant els *reds* com els *heads*.

LA VIDA ÉS DURA

La vida quotidiana dels *reds*, ens expliquen ells, és força dura. Han arribat a

dues noies, també parlen d'amistat. "El fet de tenir o no un amic nazi no representa cap problema".

Respecte a l'estètica, tant els *heads* com els *reds* coincideixen a rebutjar la popularització de la manera seva de vestir, i critiquen la gent que vesteix com ells per aprofitar-se d'aquest estil dur i que no comparteixen els seus valors. A més, diuen els *skins*, "aquesta gent canvia com canvia la moda". Malgrat tot, reconeixen, tant un cantó com l'altre, que ara la moda és més aviat, "anar de nazi".

"La millor defensa és l'atac i qui pica primer pica dues voltes", filosofa un *head*

una filosofia de vida diària ben especial: "la pena ho té clar: o dones o reps, una de dues" comenta el que sembla el cap, "des d'un principi la gent al carrer et mira malament, tot per culpa dels nazis i de les Brigades Blanquiazules".

Els *reds* viuen a la defensiva, "potser pegues un nazi que no t'ha fet res, però si tu no ho fas potser demà et pegarà ell a tu". Aquesta actitud també l'adopten els *heads*. "Sempre que la situació sigui propícia aniré contra aquell *punk*, *negre*, etc., encara que no m'hagi fet res.

La millor defensa és l'atac des de sempre i qui pica primer, pica dos cops. Són lemes que s'han de portar com a bandera", ens aclareix el *skinhead* mentre saluda un del grup que acabava d'entrar al bar.

Els *reds*, entre els quals hi havia

Els *reds* ens recorden que ara també és moda el comunisme, el *Gorby*, la *perestroika*, la falç i el martell i altres símbols soviètics, i creuen que la gent s'hi apunta a això perquè pensen que és una moda i que no saben realment el que volen.

S'avança la nit i el grup de *reds* decideix anar a fer un tomb pels carrers cèntrics a buscar brega. Després de corredisses i empaitades, i de no trobar amb qui barallar, tornen a endinsar-se pels carrers estrets de Gràcia, mentre, les noies es queden enrere. Aquestes expliquen que dins dels grups *skins* el seu paper no és gaire diferent al de qualsevol altre membre, i també, participen sempre que poden a les batusses.

Ambdós sectors es mantenen contraris a la uniformitat que marquen els mitjans de comunicació. Aquest tema els agrada molt, sobretot als *reds*, que,

mentre es passen un porro i deixen córrer la cervesa, expliquen: "Els mitjans et marginen de la societat. Per això, hi volem entrar en contradicció i l'estètica és una manera més de fer-ho".

Amb un to contundent, el *head* inisteix que els jueus controlen els mitjans de comunicació i manipulen la informació en la societat occidental i sobretot als EUA.

XOCS AMB ALTRES TRIBUS

Els *skinheads*, cada vegada més

fer front comú contra els nazis o *heads* espanyols. Un dels *reds* que porta la veu cantant d'entre els vuit o deu que formen la rotllana al nostre voltant, s'oposa, però, a la unió amb els *punks*, ja que "aquests van d'anarquistes i no es consideren ni espanyols ni catalans". Amb tot, la majoria es decanta per anar units contra els "feixistes espanyols".

Encara que els *heads* també opinen que els seus principals enemics són els nazis espanyols, es mostren molt estrictes en dir: "per a nosaltres la senyera és sagrada i els *punkarres* se la pas-

dols quan cal barallar-se amb algú.

EL FUTBOL, EIX CENTRAL

A Barcelona ciutat, als gols-sud dels estadis es concentra l'afició més apassionada, jove i exaltada. Són aquestes localitats les que agrupen cada quinze dies els diversos grups *skins* de la ciutat. Ambdós sectors dels catalans tenen el punt de trobada al Barça i formen part dels Boixos Nois, mentre els *skinheads* espanyolistes i obertament nazis es col·loquen a la graderia sud del

Les botes son, a més d'una marca estètica, una bona arma.

JORDI MORERA

nombrosos -fruit de la moda-, actuen molt units, tenen uns punts de trobada des d'on van a llocs concrets on saben que podran "repartir".

Aquests van a la recerca de *heavyys*, *punks*, *hippies* o algun immigrant (africans, sud-americans, jueus, etc...) que els consideren bruts i no pertanyents a la "raça catalana".

Mentre, els *redskins*, que es reuneixen en un bar de ciutat vella i a la plaça del Sol de Barcelona, fumen, beuen, xeren i discuteixen com passaran el vespre i la nit. Normalment aniran "a la caça" d'algun *pijo* o esperaran algun *fatxa* a la sortida d'alguna discoteca de la zona benestant de Barcelona.

Així com els *heads* van declaradament contra totes les altres tribus urbanes, els *reds*, malgrat que un d'ells ens adverteix que ha rebut dels *punks*, són més tolerants i molts creuen que han de

sen pel cul. Són totalment negatius i van en contra de tot allò que signifiqui poder, ordre i disciplina, que és el que nosaltres defensem a ultrança. Un país no pot regir-se si no es defensa de les agressions externes ni manté l'orgull nacional. La gent que no cregui en això se l'hauria d'expulsar". D'altra banda, i encara que les consideren "indecoroses", els *heads* catalans afirmen que no es foten amb les altres tribus per la manera de vestir sinó que "anem contra aquells que, com els *punks*, creuen que un patriota és un idiota o que les banderes són draps de colors" sentència el *head* o *nazi* català.

Tot i tenir la fama de ser la tribu urbana més perillosa, en el moment de xerrar es mostren pacífics i divertits.

Tant els *reds* com els *heads* aprofiten concerts i actes polítics per "actuar", i moltes vegades s'ajunten els dos bà-

camp de l'Espanyol.

Per als *skins*, el futbol és l'espai on s'agrupen i on poden expressar-se tranquil·lament. La majoria dels *reds* es declaren del Barça i amb carnet dels Boixos Nois.

Per als *heads* l'aparició de símbols nazis al gol sud del Camp Nou és lògic, però són conscients que segurament seran molt pocs els que entendran què significa una creu gamada al costat d'una senyera. "Per a mi, és el símbol del poder, roig del treball i classe obrera, el blanc de la raça blanca i el negre de la lluita a mort", ens diu el *skinhead*, molt popular entre tots els *skins* de Barcelona i un dels caps dels Boixos Nois.

Malgrat tot, bona part dels dos sectors de *skins* coincideixen que, si bé hi ha el perill que algun dia s'enfrontin *reds* i *heads*, és gairebé impossible que passi ja que " primer és el futbol, és el

Barça", sentència un dels *reds* més xerraires mentre es corda les botes. Per als *heads*, els *redskins* no són un enemic, ans al contrari, els consideren útils.

Ara bé, el cap dels *heads*, mentre llança una mirada a uns *skins* del grup que sobre les taules del bar llegeixen uns retalls referents a tribus urbanes, reconeix que només pot parlar amb dos o tres, ja que "la majoria", diu, "no poden aprofundir cap tema i de seguida han de recórrer al cap". De totes maneres, admet, això passa en els dos sectors de *skins*.

El futbol ajunta els dos sectors de *skins* quan cal anar a "repartir" a l'afició rival, o desplaçar-se a algun camp contrari quan l'equip juga fora.

Tan els *reds* com els *heads* coincideixen a assegurar que no van als estadis a fer merder, sinó hique van a defensar els seus colors, encara que adverteixen: "Si ens fan la guitza amb nosaltres ens defensarem".

A més a més, els *skinheads* del Barça ens fan saber que, malgrat la guerra "a mort" que hi ha amb els ultres de l'Espanyol, a la qual no hi veuen solució, "algun cop hi ha hagut contactes amb *skins* espanyols que havien estat de les Brigades Blanquiazules per anar a buscar negres, moros, punks, etc...", ens assegura el corpulent *skinhead* mentre es refrega les mans, "ara bé, mai al Barça entrarà un *skin* amb una bandera espa-nyola".

EL "FOTUT" FUTUR

Les dues tribus de *skins* catalans creuen poc en el seu futur. Un *red* molt escèptic i passiu limita les seves actituds a unes idees molt bàsiques: "No tenim la intenció de canviar res, ni el món. A tots, el que ens agrada és el futbol i anar a pegar no indiscriminadament, sinó a una gent determinada".

Enfront d'aquesta tranquil·litat aparent dels *redskins*, els *heads* es mostren agressius i lluitadors actius: "Som les forces de xoc, som com les SA de l'Alemanya nazi", ironitza el *head* ultranacionalista en el moment que ens confessa sense cap remordiment que s'ha llegit el *Mein Kampf* d'Adolf Hitler. També, critica el fet que molts *skins* tinguin com a punt de referència l'independentisme basc o els *skins* de Londres, i creu que allò important és preservar i exportar la pròpia identitat. "Tu del que t'has de preocupar és que el teu sigui *canyero*, i que allà portin

senyeres i escoltin La Madam, Skatalà o altres grups catalans", conclou el *skinhead*.

RACISME

El racisme és sempre present en el discurs dels *heads*, mentre que els *reds* es declaren tolerants amb qualsevol raça.

El *head* creu que els primers racistes són els jueus ja que mantenen uns costums molt tancats i conserven molta consciència de raça. També, el *head*, segur d'ell mateix, diu que és perillós que estiguin ocupant els poders fàctics com passa, diu ell, als EUA. "Com els gitans o els negres, a la mínima que s'integrin, es perdran tots els valors que tenim", ens ressalta el cap rapat nazi.

Igualment, els *heads* consideren que tot ha d'estar al servei de l'home blanc europeu, el qual ha estat sempre el gran civilitzador "només cal mirar les lluites tribals que hi ha a tot Àfrica i veure que, gràcies a l'home blanc, només a Sud-àfrica hi ha riquesa i prosperitat", ens comenta el *head* que intenta mostrar-se informat i documentat.

ENTRE 'SKA' I 'OI'

La música per als *skins* va immediatament després de l'estètica. La majoria es mouen amb el so original dels seixanta, el *reggae* i sobretot el *ska* i el *oi!* La diferència entre els dos darrers és que el *oi!* el fan i l'escolten *skins*, i el *ska* només l'escolten, assegura, els *skinheads*.

El moviment *skin* va molt lligat a la música, ja que en el seu inici, els joves obrers de l'East End de Londres, cansats de la música dels Beatles, es raparen el cap, s'arromangaren els texans per lluir les botes de color roig-cirera i sortiren a buscar ritmes per ballar i acabar la nit amb una bona batussa.

Al principi només eren racistes amb els pakistanesos, el *ska* fins i tot el ballaven amb els *rastes* jamaicans. Això, però, durà poc i només va servir per traure el *ska* del mercat estrictament negre.

Es va fent fosc i a poc a poc els *reds* van marxant. Mentre encén un porro, un dels que resta amb nosaltres ens explica que moltes vegades tots dos grups de *skins* van a les "manis" junts pel merder final amb la policia.

Àlex Romaguera Oriol Cortacans